

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΚΟΥΝΟΥΠΙ

Αυτόν που τον έβρεμε ή Τουρκιά...

— 'Ας πάει στο διάλο το λοιπόν !
Αυτόν που τον ετόραζαν ή Τουρκιά, που έφαγε τ'άβολα με τή χούφτα, που έζησε μέσα σε μαρσούτες και και φωτιές, που έπιασε ζωντανούς πασσάδες και αγάδες, αυτόν που τον έτρεμανε τ'άθρηια, και φεύγαν έμπρός του, σ'άν κασιόκια, οί 'λυστάδες, αυτόν που βαβαλλίκευε βοννά, κ' έκουτουλούσε με τ'ά σύννεφα, γ'ά τόν περιφρονή ένα κουνουπί !...

Ποιόν ;
Τόν καπετάν Σγουρομάλλη τόν άπόσφρατον, με τόσες εθάρσκειες, με τόσες δάφνες, με τόσους, προαγωγής, άστέρας ;

Ποιός έξόντως, παρακαλώ, τήν ληστειαν στα 'Αποκόρωνα; Ποιός έδειρε δ'όλόκληρα χωριά και ποιός κατέβασε κοπάδια ανθρώπων, θεμένοι στο Προτοδικείο ;

Και τώρα ένα κουνουπί, ένα μηδανικό, ένα τίποτε, μι'ά σκόνη λουπανή που πετάει, μι'ά σκόνη κιαριού, που καιίει θαρρείς, όπου κιάβεται, να τόν ενοχλή όσος κι 'μ' όφως και να μη μπούβ'ά τ'ά τ'ά πιάση !... Έίνε τρεμορό !...

Έχτ'όπως δεξιά και άριστερά, εδέγγαγε τ'ά σουκοπάγον έξωρος, έβρουχόθη σ'άν θηρίο, βλαστήμησα τόν κουνουπί, που έξακολουούσθε να σφυρίζη γύρω από τ'ά αυτιά του, κ'άνω απ' τή μύτη του, ανάμεσα στα δαυδά μουστάκια του, πάνω στη φαλάκρη του !

Μόλις είχε ξεκλαπθεί και άνοιξε τήν εφημερίδα να ιδη τί γίνεται με τόσους προβιβασμούς των άποστράτων. Πάλιν θ'ά παριόυν τ'άς ύπηρεσίας μας ; Πάλιν θ'ά παφρονήσουν τούς εργασθέντας διά τήν πατρίδα ;

Και μόλις έφθανε σ'αδών σ'ας νέας δηλώσεις τού 'Υπουργού των Στρατιωτικών, έβρανα :

— Βζννννν !
Κ'ά τ'έπρασ κ'άτω από τή μύτη του και εγαργάλιος να ρουθούνια του.

Ο Σγουρομάλλης κούνησε τ'ά χέρι του άπειλητικά.
— Βζννννν ! ξαναβιβίωσε τ'ά κουνουπί κοντά σ'τ' αυτιά του τώρα...

Ο καπετάνιος άνέμισε τήν εφημερίδα του.
— Άίντε στη όργη και σ'ό ! ουρλιάσε.

— Βζννννν ! ξανάνασε τόν κουνουπί.
Και συγχρόνως κ'άτι τόν κέντησε στο μάγουλο.
'Επ'ατάχτηκε τότε άπάντα και άρχισε τήν καταδίωξη. Χτύπησε από δ'ά, χτύπησε από κ'άι, ένομίσε κανείς ότι πυγμαχεί με τόν κενόν.

— Βζννννν ! έκανε πάντα τόν κουνουπί.
Τ'ά όθλο ! Δέν τόν άρνηε να διαβάση, τί έλεγε ο ύπουργός των Στρατιωτικών στις δηλώσεις του.

— Ανάθεμά σε δ'ά που βρέθηκε ! παραπονιόταν.
Και άγριεμένος όπως ήταν έβγαλε τ'ά έξωρος.

Άληροπνήτες σ'υμίες και ήμέρες δόξης, άναζητήσαν τή στιγμή αυτή μέσα του, όταν εισήρθε εφορμήσας κατά τόν ληστοφυροδικόν. Τ'ά ατρα τον ανέβασε, οι παλαιοί του ολστροι τόν εχτύπησαν, κολέμικ'ά μόνον τόν έπιασε σε πνεύμα και ψυχή. Δέν ήταν πικ'ά ο Καπετάν Σγουρομάλλης, ο έξαλωσθείς να κοιμηθή και άνοιξε τήν εφημερίδα να διαβάση 'γιά στρατιωτικούς προβιβασμούς και περι'όπολει-φθέντων'. Ήταν τ'ά θηρίο που όρμηο, που βαβαλλίκευε να χορηκουτουλούσε τ'ά σύννεφα και έπιασε χονδρικός ληστής και κροικ'ός και Τούρκους, κι' ετόραζε Πασσάδες και Άγάδες και...βοιβοννάδες και κ'αντίθετους.

Ήταν τ'ά θηρίο των θεμών, ο τρώμος των κασιοικληστών !
Μι'ά λεκάνη σ'ενογγύλη ως κεφαλή λαρβίση, έπασε από τής σπάθης τ'ά κ'υτήματα και έθροφματίσθη κ'άτω. Δύο φωτιέι άνοιξαν, δυό τ'ά-μια έπασαν με κ'ρότο κανονιών, κι' ένα σεντόνι σ'ίστις ως Τουρκική σημαία, που περιπίπτει εις χείρας τού εχθρού !.

Ή καταστροφή τόν έμεθούσε, ή νίκη τόν άνέπαυε !
— Κακό χρόνο νάχης επί τέλους ! ουρλιάσε.

Άλλά τόν κουνουπί, δέν ετόραζε. Βιβίτιε διαρκώς τ'ά αφιλότιμο :

- Βζννννν !
- Πίσω μου σ' έχω Σατανά !
- Βζνννννν !

Ποιός έξόντως, παρακαλώ, τήν ληστειαν στα 'Αποκόρωνα;

— Μ' αυτό δέν ύποφέρεται πικ'ά !
Αυτό 'λέγεται άντίστασις κατά τής έξουσίας, σ'αέφτησε ο Σγουρομάλλης.

— Ναι, ναι, αντίστασις κατά τής έξουσίας !
Και επετάχθη πάλιν έξαλλο, όρθος, εισήρθε, άγριεμένος, φουροικός, ως ο Αϊ-ο Τελαμάνιος !

— Βζνννννν ! βούιζε τόν κουνουπί.
Είχε άνάψει πικ'ά από τ'ά θυμό του.

— Όλα γύρω του, τ'ά φανήγαν κόκκινα.
— Άρπαξε τ'ά πιστόλι και άρχισε πυροβολών.

- Βζνννννν ! τόν κουνουπί.
- Μπάμ ! αυτός.
- Βζνννννν !
- Μπάμ !
- Μπάμ ! Μπούμ ! Μπάμ !
- Βζνννννν !
- Μπούμ ! Μπάμ ! Μπούμ ! Μπάμ !

'Αρκετά μου βάλατε !

Σ'ά λίγες ήμέρες, ο Σγουρομάλλης εδικάζετο στο Πλημμελειοδικείο. Τόν είχε κηνώσει ή σπιτοκουκουρά του γιά τήν φθορά των επίλων τής !

Τόν κ'άθησαν μερικ'ες μέρες μέσα και τόν άνάγκασαν να πληρώση και άποτήμωσι !

Ο Σγουρομάλλης έγινε θηρίο. Και καθώς τόν ώδηγούσαν σ'εις φυλακές έμιογγόριζε λυσσασμένος από θυμό :

— Άκούς εκεί !... Φθορά έένης ιδιοκτησίας σου λένε !... Και σ'ε φυλακίζουν ! Έμένα... Έναν ήρσα ! Που άπ'ήλλαε τήν κοινωνία από τόσους ληστής ! Τόσους φυροδικούς ! Τόσα κουνουπία !... Ναι, κουνουπία, που να πάρη ο δικολός !... Γκούχ ! Γκούχ !...
Σταμ. Σταμ.

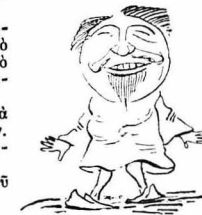
ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΛΙΝΤΜΠΕΡΓΚ

Ύστερα από τή διάβαση τού 'Ατλαντικού Όκεανού, ο διάσημος αεροπόρος Λίντμπεργκ γνώωσε τ'ά βασάνα που κερμένον κάθε ενοούμενο τής τύχης, κ'άθε προστατευόμενο τής δόξης. Οί θαυμασται, οι φίλοι, οι δημοσιογράφοι, οι φωτογράφοι κλπ. δέν τόν άρνήσαν ούτε στιγμή ήσυχο. Μ'ά τ'ά χειρότερο μαρτύριο τού Λίντμπεργκ είναι ο τρομακτικός άνόμβας των έπιστολών που λαμβάνει κ'άθε μέρα, και τίς όποιες είναι ύπογορημένες να τίς διαβάση όλες γιά ν' άπαντήση. 'Ας ακούσουμε τί λέει επί τού προκειμένου ο ταγματάρχης Φίτζηρου Γκριν, ο στενός φίλος τού Λίντμπεργκ τόν όποιον ο αεροπόρος πήρε τελευταίως όργανισμέται γιά να διαβάσει τ'ά ταχυδρομεία του και ν' άπαντήη :

Ο Λίντμπεργκ, λοιπόν έλαβε, κατά τ'άς μαρτυρίας τού Γκριν, μόνο μέσα σ' ένα μήνα, 3. 500. 000 γράμματα 1.400 δέματα και 100. 000 τηλεγραφήματα. Άν τώρα κάνουμε τόν ύπολογισμό π'ώς ένας άνθρωπος δέν μπορεί να γράφη πάνω από 200 γράμματα τήν ήμέρα ο Λίντμπεργκ π'έπει να γράφη απ' τ'ά πρωί ως τ'ά βράδι επί 70 δ'όκληρα χρονια γιά να άπαντήση σ'α γράμματα που έλαβα μόνο μέσα σ' ένα μήνα !..

Μεταξ'ό αυτών των έπιστολών, μι'ά σ'αίκοσι ήσαν έμμετρες. Πάνω από 400 πρόσωπα ύπενθύμιζαν στο Λίντμπεργκ π'ώς είχαν μακρονη συγγένεια μ' αυτόν και τού ζητούσαν ή ρουσφέτια ή χειρματικά βοηθήματα. Χιλιάδες χιλιάδων γουαικ'ων τ'ά προσέφεραν τήν καρδιά τους. Έννοείται τώρα π'ώς δέν έλειψαν και οι επιχειρηματ'αί οι όποιοί τού προέτειναν διάφορες έπιμερθείς και άσφαλείς δουλειές.

Και τώρα ο Λίντμπεργκ, πηγ'μένος μες στον όκεανό αυτών των γουαιμάτων, θ'ά σ'απέται άσφαλ'ως π'ώς αν είχε τ'ά κουράγιο να διακ'εύση τόν 'Ατλαντικό με τ'ά αεροπλάνο, ποτ'έ θ'αμς δέν όδ'αχ τήν τ'άληνη ν' άπαντήση στις τέσες και ύπ'όσες έπιστολές !...
— Μπάμ !..

'Επί τέλους !

Κι' έβουε τ'ά έξωρος

— Μπάμ !..